

OBSESSIÓ NUMÈRICA

Hola, soc la Laura i m'han diagnosticat una malaltia que, segons els doctors, només pateixo jo en tot el món: obsessió numèrica. Se suposa que aquesta afecció fa que tingui la necessitat d'utilitzar expressions matemàtiques sempre que em comunico amb algú i que, a més, es manifesti una apreciació exagerada pels números en les rutines de la meva vida quotidiana. Però, al meu parer, això són ximpleries i poca-soltades.

Miri, soc la petita de $\sqrt{9}$ germans i molta de la meva roba m'ha tocat utilitzar-la per tercera vegada. Així com el material escolar, les joguines, els contes i molts altres objectes que he heretat dels meus germans grans, perquè els meus pares consideraven que comprar-los $\log_{10}1.000$ vegades era excessiu. Això no és obsessió meva, és obsessió dels meus pares. Vaig néixer 4 setmanes prematura un 4 del 4t mes del 2004 a les 4 hores i 4 minuts de la matinada. Obsessió? No. Casualitat? Probablement. Per baixar utilitzo l'ascensor, i pujo sempre les escales de 2 en 2. Això no és obsessió, sinó esport, no creu vostè? Quan menjo, bec un glop d'aigua cada 5 mossegades, no per obsessió o superstició, sinó perquè diuen que és saludable, sí, com ho llegeix, ajuda a fer millor la digestió.

Tinc una debilitat pel 3. Això sí que ho admetré. Però no em jutgi gaire si us plau, ha d'entendre la importància que té aquest número. Miri, el nombre de vèrtex, angles i costats de la figura més estable, el triangle, és 3; el nombre de colors primaris és 3; 3 són les vegades que Lluís XIV es va banyar al llarg de la seva vida i 3 són els reis

mags: Melcior, Gaspar, i el millor, Baltasar. 3 també és el nombre de plats que normalment s'inclouen en un menú; 3 són els déus que es van repartir el cosmos segons la mitologia grega i és, com molts diuen, a la tercera vegada que va la vençuda. Si algun dia trobo parella i poso seny, ens mudarem el dos a un pis que estigui en una tercera planta. Tindrem una taula d'esmorzar triangular, i per tant només podrem tenir un fill, perquè si en tinguéssim més no hi cabríem. Tindrem 3 quadres triangulars que siguin equilàters al menjador, amb els seus 3 costats, 3 angles i 3 vèrtex iguals. I també tindrem tauletes de nit triangulars, per poder guardar els coixins triangulars i els nostres pijames plegats en forma triangular.

La gent em mira malament perquè aprecio molt els números. Diuen que estic com un llum. Fins i tot la meua família va acabar conclouent que el meu cas era preocupant i que la meua condició necessitava ser examinada per doctors. I ja es pot vostè imaginar a quina conclusió van arribar.

Després de ser diagnosticada amb obsessió numèrica, els meus pares van intentar posar remei a la meua condició engegant-me al nou club de lectura del barri, segons ells, perquè veure més paraules i menys números m'ajudaria a superar la malaltia. Però alguna cosa va sortir malament, perquè després de la primera sessió en grup, els directors del club van posar-se en contacte amb els meus pares i els van dir que agrairien que no m'hi presentés més. El motiu, es deu estar preguntant? Doncs que, per als membres del club, va ser preocupant la meua resposta quan em van haver preguntat com estava. Jo simplement els vaig contestar que el meu estat d'ànim, en una escala del 0 al 10, era com x quan $x^2 - 40 = 9$, i no vaig entendre pas el

rebombori i les rialles en sordina instantànies que es van crear entre els meus companys. Fos pel motiu que fos, els directors van acabar dient als meus pares que jo estava tocada de l'ala i que necessitava teràpia.

I els meus pares els van fer cas. En una ocasió, van reunir-se amb els meus germans i van comentar-los que havien considerat portar-me a teràpia, proposta que va ser acceptada per unanimitat entre els membres presents en aquella assemblea familiar de la qual jo no vaig formar part, com deu haver pogut imaginar.

Recordo la primera vegada que vaig assistir a una sessió de teràpia com si hagués estat ahir. Tenia hora reservada a les 18.15 hores, i vaig pensar que m'encantava l'hora, perquè els dos nombres eren múltiples del meu nombre preferit.

- "Hola Laura, com estàs?", em va preguntar la terapeuta.
- "En una escala del 0 al 10, estic com x quan $x^2 - 24 = 12$ ", vaig respondre.
- "D'acord", va dir després de mirar-me contemplativament mentre feia un somriure amigable. "Com està afectant la malaltia que pateixes a la teva vida quotidiana?", va preguntar-me una estona després.
- "Doncs, la veritat és que és una situació bastant complexa, com $1 + \sqrt{-1}$, perquè ningú m'entén. Ningú fa l'esforç d'intentar comprendre'm. Tothom pensa que el que dic és tan irracional com $\frac{3+\sqrt{5}}{2}$ ".

He de dir que, per primera vegada en molt temps, em vaig sentir valorada i escoltada, i la terapeuta aviat es va convertir en la meva confident i amiga. En una ocasió, fins i tot em va emocionar.

- "Hi ha algun fàrmac que em pugui ajudar a superar la meva obsessió?", vaig preguntar-li en aquella ocasió.

- “Fàrmacs Ø, però t’ajudarà molt integrar-te com $\int(5x^4 - 6x^2 - 3)dx$ en grups de gent de la teva edat.” Va respondre la terapeuta mentre somreia comprensivament.

Va passar el temps, vaig anar fent sessions de teràpia i vaig ser capaç de socialitzar millor i de controlar part de les meves supersticions amb el pas dels mesos, però la meva “malaltia”, com insisteixen a qualificar els doctors, va perdurar. La terapeuta va concloure que la meva obsessió numèrica era controlable, però no erradicable. I jo, per la meva part, vaig acabar entenent que no importen les paraules pejoratives de la gent mentre jo sigui feliç amb la meva manera de viure. L’expressió diu que s’ha de veure la vida en rosa, però jo la vull veure amb números. Qué és dolent, això? Jo crec que no.

En una època en què encara predomina la ignorància, jo escullo saber. Jo escullo comunicar-me amb un llenguatge universal que tothom pot aprendre a estimar. Pot aprendre a estimar les matemàtiques un obrer com ho pot fer un president, així com poden ser igual d’ignorants un agricultor ecològic i un empresari milionari, perquè no, no importen les diferències econòmiques i socials que puguin existir, i no importa el nivell de complexitat de les matemàtiques que algú pugui arribar a entendre, la qüestió és aprendre a valorar i admirar el llenguatge dels números.

I vostè, que està llegint la meva història, que sàpiga que la meva condició no és una malaltia, sinó una benedicció única i $\epsilon\pi\sigma\alpha$.